

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 300 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

Memorie over het fiscaal regime van de leden der Balie

door Mr Albert CHOME, Stafhouder der Balie van Brussel.

Inleiding.

Er is aan de Balie niemand die betwist dat de advocaten, zoals alle burgers, hun aandeel moeten dragen in de fiscale lasten. Zij dienen het te doen op loyale wijze, onder toezicht van de disciplinaire en administratieve overheden en onder voorbehoud van de voorzieningen georganiseerd door de wet.

Maar wat de Balie niet kan aannemen is de instelling van een fiscaal regime dat niet in het minst rekening houdt met de bijzonderheden, die eigen zijn aan de uitoefening van het beroep van advocaat en dat om deze reden een vergriep uitmaakt tegen de rechtvaardigheid, die een billijke verdeling van de belastingen eist.

Deze onrechtvaardigheid is des te meer verontrustend, daar zij tradities in gevaar brengt waarvan de deugdelijkheid werd bewezen in de loop der eeuwen, daar zij de bedreiging inhoudt een mercantiël karakter te geven aan een beroep zonder winstgevend doel en zij ons zou kunnen verplichten volledig onze beroepsorganisatie te wijzigen.

Het is daarom dat de Stafhouder, bewust van zijn plichten en zijn verantwoordelijkheden, de aandacht van de Heer Minister van Financiën vestigt op een toestand, die op de ergste wijze de essentieelste belangen van de Balie in het gedrang brengt en gevaar oplevert voor hare waardigheid en hare toekomst.

Een Orde waarin de magistraten en de leden van de Raad van State worden aangeworven, velen van degenen die hoge ambten bekleden in de openbare administraties en die voortdurend aan het land voor- aanstaande staatslieden heeft gegeven, heeft het recht en de plicht, op grond van de rol die zij speelt in het openbaar leven en van de diensten, die zij bewijst aan het land, te vragen geroepen te worden om mede te werken aan de voorbereiding van het statuut dat haar fiscale verplichtingen zal bepalen.

De democratie is geenszins een blinde nivelering van de standen, maar een staatsordening waar voor- rechten hun bestaansreden vinden in overeenkomstige plichten, waar de lasten op billijke wijze verdeeld zijn tussen de burgers volgens hun staat en rekening ge-

houden met hun bekwaamheid, hun stand, hun be- hoeften en hun lasten, die noodzakelijkerwijze van de ene tot de andere verschillend zijn.

Voorzeker bezit alleen het Parlement de souvereiniteit der wetgevende macht. Wij zouden het dan ook niet wagen de onredelijke eis te stellen onze inzichten te willen opdringen aan de regering, die de wet voor- stelt en aan de Kamers die haar stemmen. Er bestaat echter geen goede politiek zonder degelijke voorlich- ting. Wij vragen dan ook dat men de bevoegde ver- tegenwoordigers der Balie zou horen.

Wij zijn van mening dat het verkieslijker is zich de medewerking te verzekeren van degenen, die ver- antwoordelijkheid zijn voor de tucht in de Balie, dan door dwang een stelsel te willen opleggen dat door de advocaten niet gewild wordt, om reden van het onrecht dat hun door dit stelsel wordt aangedaan.

I. Bijzonderheden eigen aan de uitoefening van het beroep van advocaat

A. Moeilijkheden eigen aan deze loopbaan, laat- tijdigheid van het welslagen.

Het is een welbekend feit dat, in tegenstrijd met wat gebeurt in sommige andere vrije beroepen, waar soms een zeer spoedig welslagen kan vastgesteld wor- den, de Balie een lange tijd vereist om een klientee! te vormen. Na een stage die drie jaar duurt, blijven de advocaten meestal als medewerker bij hun patroon gedurende een tiental jaren, in een weinig schitterende toestand, terwijl ze meestal slechts een onbeduidende vergoeding ontvangen.

Het is in werkelijkheid slechts na deze tien jaren dat de klienteel zich begint te vormen, doch de be- roepsinkomsten blijven nog uiterst beperkt, omdat de advocaat in deze periode van zijn leven zijn bijstand verleent aan klienten waarvan de middelen zeer be- scheiden zijn of die zelfs over geen middelen beschik- ken. Over het algemeen betaalt men de honoraria der geneesheren. Dit is niet het geval voor de advo- caten die, vanaf hun intrede in de Balie, gevormd zijn in de school der onbaatzuchtigheid en die ten

minste gedurende een lange periode van hun loopbaan aan hun cliënten kosteloos zeer talrijke diensten bewijzen.

Het is slechts na een twintigtal jaren Balie dat de advocaat uit het duister te voorschijn treedt, begint gekend te worden en normaal zijn brood begint te verdienen.

Maar over het algemeen, buiten enkele uitzonderlijke gevallen van welslagen, is het meestal slechts op vijftigjarige ouderdom dat de advocaat zich eindelijk kan doen gelden. Er blijven hem dan nog ongeveer 15 jaren over, gedurende dewelke hij enig spaargeld zal kunnen verzamelen en op materieel gebied een laattijdige en trouwens korte compensatie zal kunnen bekomen voor al de financiële opofferingen die hij zich getroost heeft.

B. Aard van de plichten van de leden der Balie.

De menigvuldigheid der plichten (consultatie, correspondentie, onderzoek der zaken, opzoekingen van rechtsleer en rechtspraak, voorbereiding der dossiers, opstellen van nota's en pleidooien, vacaties ter zitting) legt ons prestaties op van zo lange duur dat in feite de leden der Balie, die een behoorlijke cliënteel hebben, niet over de minste vrije tijd beschikken. Onze avonden en onze week-ends worden besteed aan het werk, want het zijn de enige uren die ons worden overgelaten voor de studie.

Wij zijn aldus verplicht tot een veel zwaardere arbeid dan degene tot dewelke de personen, die andere beroepen uitoefenen, verplicht worden.

C. Karigheid van de beroepsinkomsten.

Nochtans zijn, in tegenstrijd met de heersende mening, de beroepsinkomsten van de advocaat gering. Men zou moeilijk voorbeelden kunnen aanhalen van leden der Balie die fortuin gemaakt hebben of die gedurende hun loopbaan belangrijke spaargelden hebben kunnen opstapelen. Deze illusie wordt onderhouden door het feit dat zekere advocaten blijk geven van een betrekkelijke welstand. Men verliest uit het oog dat deze welstand meestal voortspuit uit de middelen van het eigen patrimonium, waarvan de inkomsten, gevoegd bij de beroepsverdiensten, toelaten te leven in behoorlijke materiële voorwaarden.

Maar de professionele arbeid wordt dikwijls slecht vergoed. De voorbereiding der zaken is lang en moeilijk, vele cliënten verkeren niet in de mogelijkheid hun raadsman te honoreren in verhouding met de tijd die vereist wordt door de zorg voor de verdediging hunner belangen. Kleine processen geven soms aanleiding tot grote moeilijkheden, die van de advocaat talrijke plichten vergen, waarvoor men slechts een honoraris kan vorderen dat verre blijft beneden de belangrijkheid der prestaties. Wat de activiteit der advocaten kenmerkt en haar onderscheidt van de winstgevende loopbanen, bestaat er in dat het honoraris niet nauwkeurig in verhouding is — noch zijn kan — met de duur en de belangrijkheid van het geleverde werk. Om het bedrag der honoraria vast te stellen moet men ook steeds rekening houden met de materiële toestand van de klient en het belang van de bewezen dienst. Wanneer de honoraria steeds in alle omstandigheden in verhouding zouden staan met de belangrijkheid der plichten, zoals dit in andere beroepen het geval is, zouden de meeste rechtzoekenden verplicht worden er aan te verzaken zich in rechte te verdedigen.

Het is in die zin dat men mag zeggen dat de advocaat zijn beroep uitoefent met onbaatzuchtigheid. Slechts zelden begrijpt men de juiste draagwijdte van

dit beginsel en men zou de betekenis ervan miskennen wanneer men er zou uit besluiten dat de leden der Balie gehouden zijn kosteloos hun bijstand te verlenen. Maar de regel legt hun op hun eigen belangen ondergeschikt te maken aan deze van hun cliënten in die zin dat zij hun diensten niet kunnen beperken in verhouding tot het honoraris dat ze ontvangen.

Het is vanzelfsprekend dat, wanneer de zucht naar winst de advocaten zou bezielen, zij zouden weigeren zaken te aanvaarden die plichten vereisen buiten alle verhouding met de betaalde vergoeding. Dat is nu juist wat de leden der Balie niet doen; zij geven raad en verlenen hun bijstand aan degenen die zich tot hen wenden, zonder zich te bekommeren om het profijt dat zij uit deze bijstand zullen kunnen trekken. Het is deze regel, welke de Balie tot eer strekt, die de bescheidenheid uitlegt van de beroepsinkomsten der advocaten, zelfs van deze die een belangrijke cliënteel hebben en waarvan de faam onbetwist is.

D. Aard van het beroep van advocaat.

De inkomsten van het beroep zijn wisselvallig en verschillen veel van het ene jaar tot het andere. Al de leden der Balie kennen moeilijke periodes tengevolge van de meest verscheiden en onvoorzienbare omstandigheden: het verlies van zekere processen, het feit dat sommige cliënten hen in de steek laten, de traagheid bij zekere gerechtelijke beslissingen, enz.

Het ontvangen honoraris vertegenwoordigt soms het werk van verschillende jaren en het doet soms plotseling het bedrag van de inkomsten op abnormale wijze stijgen, dan wanneer dit honoraris zou moeten verdeeld worden over verschillende vorige jaren. Doch de toepassing van de bepalingen der fiscale wet zal dikwijls leiden tot het resultaat dat, tengevolge van de progressiviteit der belasting, een werkelijke verbeurdverklaring zal plaats hebben van de samengekomen honoraria, wanneer deze nochtans in reserve dienden gehouden om de onvoldoende inkomsten der slechte jaren te vergoeden.

Besluiten.

Het zou billijk zijn de belasting voor de advocaten te milderen naar aanleiding van de aard van het door hen geleverde werk, van de duur van hun prestaties, maar vooral van de korte periode gedurende dewelke het beroep hun beroepsinkomsten verzekert die toereikend zijn om hun persoonlijke en familiale behoeften te voldoen.

Welnu, niet alleen kent de fiscale wetgeving hun geen enkele mildering van de belasting toe, maar zij heeft ten hunnen nadele zware ongelijkheden in het leven geroepen in vergelijking met de nijveraars, de handelaars en de landbouwers.

Zo dient er namelijk vastgesteld:

a) dat het hun, in tegenstelling met de handelaars en de nijveraars, niet toegelaten wordt de kosten van de studiën en de stage-jaren te delgen en a fortiori het «belegd kapitaal» te herschatten;

b) dat, waar de gebruiken en zelfs de wet hun verbieden zich als vennootschappen te organiseren, zij onderworpen zijn aan de bijkomende personele belasting op de reserve die zij aanleggen voor de slechte dagen;

c) dat zij niet genieten van de fiscaal niet getaksede aanwas van het vermogen, bestaande uit het handelsfonds, dat kan overgegeven worden — namelijk door middel van de overdracht van titels wanneer een zaak een vennootschap vormt — of dat uitgebaat kan worden door bemiddeling van aangestelden, wanneer een handelaar of een nijveraar oud wordt;

d) dat zij in tegenstelling met de ambtenaren, loon- en weddetrekkenden, die zoals zij slechts leven van de opbrengst van hun arbeid, onderworpen zijn aan 120 opcentiemen op de beroepstaks in plaats van 30, zulks op grond van een vermoeden van bedrog, dat voor de meeste belanghebbenden thans aan geen enkele werkelijkheid meer beantwoordt, tengevolge van de controlemiddelen waarover de administratie beschikt, — opnemingen in de bestuurlijke diensten verklaring der honoraria door degenen die ze betalen, enz.

Deze afwijkingen waren misschien draaglijk vóór de oorlog. Ze zijn het heden ten dage niet meer. De Balie vraagt op dezelfde voet behandeld te worden als de andere categorieën belastingplichtigen en aan de belasting te worden onderworpen in verhouding met haar werkelijke toestand en met hare betalingsmogelijkheden.

Zij vraagt dus :

a) de herziening van de voortschrijdende schaal van de aanslagvoet op dusdanige wijze dat de belasting, in verhouding met de vooroorlogse toestand, niet meer zou vastgesteld worden op het coëfficiënt 10, zoals thans gebeurt, maar op het coëfficiënt 3 of 4, zoals dit het geval is met de prijzen;

b) niet meer, onder voorwendsel van controle, onderworpen te zijn aan de verplichting onnuttige en vervelende geschriften te houden, die dagelijks een kostbare tijd doen verliezen; de Balie is ter beschikking van de administratie om samen met haar en in het kader van een algemene herziening der wetgeving die haar aanbelangt, een doeltreffend controlesysteem uit te werken, dat echter aan haar bijzondere toestand zou aangepast zijn.

c) het recht tot delging en eventueel tot herschatting van het « belegd kapitaal », namelijk de kosten der studiën en de stage.

II. Onzekerheid van de materiële toestand der advocaten

De advocaat haalt zijn inkomsten uitsluitend uit zijn arbeid. Wanneer hij ziek of invalide wordt neemt zijn activiteit een einde, dikwijls op definitieve wijze. Gekomen tot de ouderdom om op rust te gaan, geniet hij van geen enkel pensioen en is hij uitsluitend aangewezen op het magere spaargeld dat hij soms heeft kunnen wegleggen voor zijn oude dagen, wanneer het lot hem gunstig geweest is; want, in werkelijkheid hoevele advocaten zijn er niet, tussen dewelke men er aantreft die grote faam hebben verworven en die tot de hoogste waardigheden zijn opgeklommen, die met angst de ouderdom zien aankomen en zich op het einde van hun leven in een moeilijke materiële toestand bevinden.

De advocaat is een bouwer, maar wat hij bouwt, ten koste van inspanningen van een gans leven, is niets anders dan een kaartenhuis. Kort na zijn dood wordt zijn cabinet gelijkwideerd en wordt zijn cliënteel verspreid. In tegenstelling met de zakenlieden, die aan hun familie een onderneming, een handelsfonds kunnen overlaten, van soms zeer grote waarde, laat de advocaat niets achter tenzij een vluchtige herinnering.

Besluit.

In deze omstandigheden is het rechtmatig dat men ons zou toelaten van onze bruto beroepsinkomsten de nodige sommen af te trekken die ons zullen toelaten een redelijke levens-, werkloosheids- en ziekteverzekering af te sluiten en ons een ouderdomspensioen te verzekeren of ten minste een overeenkomstige reserve vooraf te nemen.

III. De uitzonderlijke druk der algemene onkosten

Wat men echter hoofdzakelijk dient te onderlijnen is de reusachtige omvang van onze algemene onkosten, die het grootste gedeelte van onze inkomsten opslorpen.

Voorzeker is het ons toegelaten hen af te trekken van onze bruto-inkomsten. Daar echter hun belangrijkheid in grote mate de verhouding overtreft die door de administratie als normaal wordt beschouwd (het vast aftrekbaar bedrag is bepaald op de onbeduidende quotiteit van 1/5) stelt de verklaring van de werkelijke algemene onkosten de advocaten steeds bloot aan een vermoeden van bedrog en doen zich daaromtrent steeds moeilijkheden voor met het bestuur.

De advocaten zelf geven zich over het algemeen geen rekenschap van de werkelijke belangrijkheid dezer kosten, omdat hun boekhouding niet op een commerciële wijze gehouden wordt en omdat trouwens een groot gedeelte van deze kosten niet aftrekbaar zou zijn wanneer men rekening houdt met de tegenwoordige zienswijze der administratie.

Hoe is deze toestand te verklaren? De advocaat baat, bij wijze van spreken, een onderneming uit betreffende gerechtelijke aangelegenheden, doch, zoals de handwerklieden, doet hij zulks in het huis zelf waarin hij gehuisvest is met zijn familie. Er ontstaat daardoor een ingewikkelde toestand tegelijkertijd professioneel en familiaal, die verwarring sticht en het bijna onmogelijk maakt op behoorlijke wijze de kosten uit elkaar te houden. Daaruit spruit voort dat talrijke lasten, die uitsluitend het beroep betreffen of die een gemengd karakter hebben, niet op de rekening der algemene onkosten worden gebracht. Wij zullen enkele voorbeelden aanhalen.

De advocaat dient gehuisvest te zijn in een omgeving waar de cliënteel hem bij voorkeur bezoekt, t.t.z. daar waar het bedrag der huur het hoogst is. Hij is genoot een betrekkelijk groot huis te bewonen, niet alleen omdat de cliënteel aarzelt haar vertrouwen te schenken aan degenen waarvan de uiterlijke tekenen een al te bescheiden toestand zouden verraden, maar tevens omdat hij voor de uitoefening van zijn beroep moet kunnen beschikken over 4 of 5 plaatsen.

Stellig mogen de leden der Balie van het bedrag hunner inkomsten het bedrag van de vermoede huur aftrekken voor het gedeelte van de woning bestemd voor de uitoefening van het beroep. Doch hier heeft men juist te doen met een van die onrechtstreekse en verborgen uitgaven waarover wij hoger spraken. Wanneer de advocaten hun beroep buitenshuis konden uitoefenen, zoals de ambtenaren, de nijveraars en vele handelaars, zouden zij zich kunnen tevreden stellen met een zeer bescheiden inrichting, zij zouden in de omstreken van de stad kunnen wonen of zich kunnen vestigen in kleine appartementen, waar de kosten beperkt zijn. Zulks is echter niet het geval voor de leden der Balie, die uit hun inkomsten de hogere uitgaven moeten putten die vereist worden door de noodzakelijkheid gehuisvest te zijn in de hoger aangehaalde omstandigheden, waardoor een soms zeer belangrijke beroepsuitgave aan huurgelden ontstaat, die voor het vaststellen der belastingen niet mag afgetrokken worden.

Vaststellingen van dezelfde aard kunnen gedaan worden voor talrijke andere uitgaven. Voor de dienst der Balie is een dienstbode onontbeerlijk. De advocaten zouden deze dienstbode kunnen missen of zich tevreden stellen met een werkvrouw gedurende de

morgen, wanneer ze hun beroep niet te hunne huize uitoeienden.

Ze zijn ook verplicht tot talrijke respresentatiekosten, ontvangsten die een beroeps karakter hebben; dikwijls kunnen zij het gebruik van een auto niet ontberen wegens de uitgestrektheid der agglomeratie, enz. Voor de winstgevende beroepen worden al deze kosten van de inkomsten afgetrokken. Zulks is niet het geval voor de Balie.

Om onze redenering toe te lichten zullen wij enkele voorbeelden aanhalen, enkele concrete gevallen onderzoeken en ons steunen op cijfers. Het bedrag van de beroepsuitgaven van een advocaat, die een jaarlijks bruto-inkomen geniet van ongeveer 300.000 frank, bedraagt ten minste 125.000 frank. Daarbij zullen 65.000 frank aan belastingen dienen betaald te worden, dusdanig dat er hem slechts ongeveer 100.000 frank zal overblijven als vrucht van zijn activiteit om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Dat men er zich niet over verwondere een zo hoog bedrag beroepsuitgaven te horen vermelden voor een inkomen van 300.000 frank. De hieronder staande tabel bewijst de juistheid van deze schatting:

Secrètaresse	50.000 fr.
Huur voor beroepsdoeleinden	15.000 fr.
Onderhoud	5.000 fr.
Verwarming, verlichting	10.000 fr.
Boeken, tijdschriften	5.000 fr.
Bureelbenodigdheden, zegels, P.T.T.	10.000 fr.
Vervoer- en verplaatsingskosten	10.000 fr.
Deiging der installatie	15.000 fr.
Representatiekosten	10.000 fr.

Deze schattingen zijn nog volkomen onvoldoende. De wedde ener secretaresse overtreft soms heel wat 50.000 frank per jaar. Het bedrag der huur voor de beroepslokalen en datgene der bureelbenodigdheden en der representatiekosten dient ook ongetwijfeld vermeerderd te worden.

Daarbij bevat bovenstaande tabel geen enkel bedrag dat betaald wordt aan een medewerker of geen enkele uitgave voor het gebruik van een auto, zo onontbeerlijk nochtans voor de uitoefening van een beroep, waarin zoveel plichten dienen vervuld te worden die talrijke verplaatsingen noodzakelijk maken.

En wanneer de advocaat komt tot een benijdenswaardige stelling in de Balie en wanneer hij zou genieten van jaarlijkse inkomsten ten bedrage van 600.000 frank, zullen zijn algemene onkosten in veel sterker verhouding stijgen en voorzeker een minimum van 225.000 frank bereiken. Na een fiscale belasting van ten minste 170.000 frank zal het overblijvende netto-inkomen de 200.000 frank niet overtreffen, wat geenszins overeenkomt met de som arbeid die door ons wordt verstrekt en wat niet toelaat enige reserve aan te leggen voor de slechte jaren of voor het levensonderhoud wanneer de krachten beginnen te verzwakken.

Maar in dit geval ook zijn onze schattingen ver beneden de werkelijkheid. Het is ongetwijfeld niet overdreven te bevestigen dat 50 tot 60 % der inkomsten opgeslorpt worden door de lasten.

Hieruit spruit dan deze werkelijk paradoxale toestand dat een advocaat, die een vooraanstaande plaats bekleedt, over niet meer dan 10 of 12.000 frank per maand zal beschikken, dan wanneer hij om het bedrag te verdienen dat noodzakelijk is voor het betalen der kosten en der belastingen een reusachtige arbeid zal moeten leveren, met elke dag 14 uren arbeidstijd en zelfs met uitsluiting van de Zondagsrust.

Wanneer men hieraan toevoegt dat de toepassing van de fiscale bepalingen, die thans in voege zijn, het de leden van de Balie volstrekt onmogelijk maakt

enige reserve aan te leggen, geeft men er zich reenschap van dat de uitoefening van het beroep onmogelijk gaat worden, of ten minste dat het niet lang zal uitblijven vooraleer de Balie het uitsluitend monopolie wordt hetzij van zaakwaarnemers zonder scrupule, hetzij van degenen die in een persoonlijk of familiaal fortuin de bijkomende inkomsten vinden die de uitoefening van het beroep hun niet meer toelaat te verzekeren.

Men kan reeds vaststellen dat de toenemende moeilijkheden van hun loopbaan talrijke jonge advocaten ertoe drijven vroegtijdig de Balie te verlaten, niettegenstaande ze uitstekend begaafd waren en zelfs in een bevoorrechte materiële toestand verkeerden.

En men ziet zelfs dat oudere leden van de Balie zich op hun beurt beijveren een schuilplaats te vinden in ambten met vaste bezoldiging, waarin de lasten minder zwaar zijn en de beroepsverplichtingen minder drukkend.

De administratie heeft, ten onrechte, de neiging te geloven dat de hierboven uiteengezette feiten niet met de werkelijkheid overeenkomen en slechts een verdedigingsmiddel uitmaken dat voor doel heeft de fiscale lasten te verminderen.

Niets is minder waar.

Integendeel, wanneer er niet op korte termijn een hervorming tot stand komt, zullen de advocaten verplicht zijn, om te kunnen leven, op massieve wijze hun algemene inkomsten te verminderen, wat volledig de normale uitoefening van het beroep zal verlammen.

In dezelfde orde van gedachten dient er aangestipt te worden dat de forfaitaire schatting van de beroepsuitgaven op 1/5 van de bruto-inkomsten voor de loonen weddetrekkenden en de ambtenaren een te waarden voordeel uitmaakt, want het laat hun toe juist onbepaalde representatiekosten af te trekken, wat aan de advocaat niet mogelijk is daar bij hem het forfait volledig opgeslorpt wordt door de uitgaven verbonden aan de uitoefening van het beroep.

Besluiten.

Wij vragen dat op ons hetzelfde regime zou toegepast worden als op de loontrekkenden, t.t.z. dat men ons zou toelaten 1/5 van onze inkomsten af te trekken als representatiekosten.

Wij vragen tevens dat ons het recht zou worden toegekend van onze inkomsten alle beroepsuitgaven af te trekken ingevolge een akkoord met de administratie, waardoor op definitieve wijze de uitgaven zouden worden vastgesteld die eigen zijn aan de uitoefening van het beroep van advocaat.

Men zou ook een forfait kunnen voorzien, mits deze aangepast weze aan onze bijzondere toestand, op dusdanige wijze dat aan diegenen die zulks verkiezen de mogelijkheid wordt gelaten de forfaitaire taksatie van hun algemene onkosten aan te nemen.

IV. Noodzakelijkheid van een bijzondere fiscale controle

Het is ook een allernoodlottigste vergissing aan de leden van de Balie de verplichting op te leggen rekenplichtige boeken te houden, zoals dit geschiedt ten opzichte van degenen die winstgevende beroepen uitoefenen.

Voor deze laatste bestaat er desaan gaande geen aanleiding tot kritiek, want het regelmatig houden ener boekhouding is noodzakelijk voor de goede gang der zaken en is vereist door de aard zelf van de onderneming.

De geest van de vrije beroepen is gans anders. Wanneer degenen die deze beroepen uitoefenen, zoals wij het hoger reeds aantoonde, rechtmatig bezorgd zijn om een billijke vergoeding te bekomen voor hun arbeid, houden ze zich nochtans niet in de eerste plaats bezig met hun honoraria. Hun geestesgesteldheid en hun vorming maakt hun de organisatie van een goede boekhouding des te moeilijker, waar zij niet kunnen rekenen op de medewerking van gespecialiseerde bedienden, zoals dit meestal het geval is in de zakenwereld.

Zou men werkelijk menen dat de advocaten, die reeds zozeer in beslag genomen zijn door de verantwoordelijkheden en de zorgen, die hun worden opgelegd door de meest delicate zaken, die dikwijls de vrijheid, de eer en het patrimonium der personen en der familiën aanbelangen, nog over de nodige tijd zouden beschikken om alle rekenplichtige voorschriften, vereist door de fiscale wet, nauwkeurig toe te passen.

Geeft men er zich dan geen rekenschap van dat deze verplichting van aard is de uitoefening van het beroep te schaden en dat zij er zelfs kan toe leiden er het karakter van te ontaarden door het opleggen van verplichtingen van materiële aard en van een rekenplichtige controle, die volledig vreemd zijn aan de bezorgdheden van de leden der Balie.

Het systematisch unificeren leidt slechts zelden tot de rechtvaardigheid. Elk beroep heeft zijn voordelen, zijn grootheden, maar ook zijn dienstbaarheden en zijn miseries.

De ambtenaren en de agenten van de Staat genieten van een grote vastheid van hun ambt en van een grote onafhankelijkheid, doch hun wedden zijn karig. In de winstgevendende beroepen zijn de inkomsten soms zeer belangrijk, maar de alea's en de risico's zijn aanzienlijk. De vrije beroepen moeten onbaatzuchtige activiteiten blijven, die voor doel hebben diensten te bewijzen en raadgevingen te verstrekken. Het is daartegenover dan ook rechtmatig dat zij zouden ontlast worden van de materiële zorgen en besommeringen die opgelegd worden aan de zakenlieden.

Het behoort dat er in de gemeenschap mensen zouden bestaan bij dewelke men nog een menselijke en edelmoedige hulp kan vinden. Want het zou inderdaad maar een droeve tijd zijn, waarin de klanten van de advocaten eerst en vooral zouden gehouden zijn rekenplichtige fiches in te vullen, menigvuldige kwijtschriften te ondertekenen en zich daarna naar de registratiekas te begeven om een rekening te betalen, nauwkeurig aangepast aan de duur van de verstrekte diensten, die men spoedig zal trachten vast te stellen door mechanische middelen om de fiscale controle te vergemakkelijken.

Wij herhalen dat de Balie dient bij te dragen voor haar aandeel in de belasting, maar volgens modaliteiten van ontvangst en controle die eigen zijn aan de uitoefening van een zeer speciaal beroep waarop onmogelijk een eenvormig regime kan toegepast worden.

Besluiten.

Wij vragen voor de leden der Balie de inrichting van een bijzondere controle, aangepast aan het bijzonder karakter van het beroep.

De tussenkomst van de Stafhouder zou uitstekende resultaten opleveren. In Frankrijk, waar men evenmin als in België voorrechten wenst te erkennen, is dit stelsel in voege tot ieders voldoening. Het is zelfs

zeer waarschijnlijk dat dergelijk stelsel in feite zou leiden tot een hogere fiscale opbrengst dan het systeem van de bestuurlijke controle in voege gebracht door de laatste wet.

De Stafhouder geniet inderdaad van een onbetwist gezag, waarvan men zich buiten de Balie slechts moeilijk rekenschap kan geven. Beter dan wie ook kent hij de staat en de materiële toestand van elk zijner confraters. Een eenvoudige oogopslag op de verklaring hunner inkomsten zal hem meestal voldoende zijn om zich rekenschap te geven van de nauwkeurigheid dezer verklaring. En men kan rekenen op zijn onafhankelijkheid en zijn bezorgdheid voor de verdediging der algemene belangen, om mee te werken tot het beteugelen van misbruiken.

Mocht men vrees koesteren voor lokale invloeden, zou het steeds mogelijk zijn de inrichting te onderzoeken van een beroepscontrole in twee graden, de ene in het midden van de regionale raden der Orde, de andere op het nationale plan.

Algemene besluiten

Het thans in voege zijnde fiscaal stelsel legt aan de advocaten een dusdanig zware last op dat het hun de uitoefening van hun beroep onmogelijk maakt en dat het bestaan zelf van de Balie er door in het gedrang wordt gebracht.

De advocaten verlangen geen enkel voorrecht, maar een billijk stelsel dat de ongelijkheden van hun toestand ten opzichte van de andere belastingplichtigen zou uitschakelen.

Met het doel de toekomst van de Orde te waarborgen, toekomst die heden zozeer bedreigd is, vraag ik met aandrang aan de verantwoordelijke overheden rekening te houden met de hiernavolgende suggesties:

- 1) samenstelling ener commissie bestaande uit leden der administratie en uit de hoofden van de Balies van Beroep van Brussel, Gent en Luik, ten einde een fiscaal regime uit te werken waardoor het bedrog zou worden uitgeschakeld, waardoor een versterking van de controle zou worden mogelijk gemaakt, maar waarbij tevens zou rekening gehouden worden van de bijzondere omstandigheden eigen aan het beroep van advocaat;
- 2) forfaitaire taksatie voor 1947, in afwachting van het in voege komen van een meer billijk stelsel;
- 3) herziening van de voortschrijdende schaal van de aanslagvoet, op dusdanige wijze dat de belasting niet meer zou vastgesteld worden volgens een coëfficiënt 10, zoals thans gebeurt, maar volgens het coëfficiënt 3 of 4, zoals dit met de prijzen het geval is;
- 4) afschaffing van de verplichting onnuttige en vervelende rekenplichtige geschriften te houden die de advocaten verplichten elke dag een kostbare tijd te verliezen. Het Hoofd van de Orde is ter beschikking van de administratie om samen met haar een systeem van controle uit te werken dat tegelijkertijd doeltreffend zou zijn en aangepast aan de bijzondere toestand van de Balie;
- 5) meer in het algemeen, volledige herziening van de procedure van belasting en controle, waardoor aan de belastingplichtige ernstige waarborgen zouden worden verstrekt tegen de willekeur van de administratie;
- 6) 30 % opcentiemen op de beroepstaksen in de plaats van 120;
- 7) mogelijkheid de beroepsuitgaven te berekenen volgens een forfait eigen aan de Balie, in verhouding met de werkelijke uitgaven. Het zou voldoende zijn dat er een beetje goede wil weze bij de administratie opdat op die wijze van nu af een grote vereenvoudi-

ging zou worden aangebracht — ten minste reeds voorlopig — aan het fiscaal regime der advocaten;

8) het recht van de bruto-beroepsinkomsten de nodige sommen af te trekken die zouden toelaten een redelijke verzekering af te sluiten op het leven, tegen

werkloosheid en ziekte, of in het eigen patrimonium een dienovereenkomstige reserve aan te leggen.

9) het recht het «belegd kapitaal», dat gevormd wordt door de kosten der studiën en der stagejaren, te delgen en eventueel te herschatten.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 15 November 1948.

Voorzitter : M. Wouters.
Raadsheer-verslaggever : M. Simon.
Advocaat-generaal : M. Colard.

Rechterlijke organisatie. — Assisenhof. — Aan de gezworenen te stellen vragen omtrent een persoonlijke verzwarende omstandigheid : voorbedachte raad.

De vorbedachte raad is een persoonlijke verzwarende omstandigheid, die alleen in aanmerking komt ten aanzien van die deelnemer wie zij persoonlijk betreft, waaruit volgt, dat voor ieder der verdachten aan de gezworenen afzonderlijk de vraag moet worden gesteld omtrent : 1) het hoofdfeit; 2) de verzwarende omstandigheid. (Art. 20 van de wet van 15 Mei 1838 op de jury.)

Martini en cs. t/De Backer en cs.

Gelet op het bestreden arrest, gewezen de 8 Juli 1948 door het Hof van Assisen van Oost-Vlaanderen;

I. — Aangaande de voorzieningen tegen de beslis-
sing over de publieke vordering :

Over het middel ambtshalve opgeworpen : schending van artikel 20 der wet van 15 Mei 1838 :

Overwegende dat aanleggers Martiny en Poppe samen met een medeschuldigde, die zich niet in verbreking heeft voorzien, naar het Hof van Assisen van Oost-Vlaanderen verwezen zijn geweest wegens : te Lovendegem in de nacht van 2 op 3 December 1946 als daders of mededaders om de misdaad uitgevoerd te hebben of aan de uitvoering er van rechtstreeks medegewerkt te hebben, hetzij om door welke daad ook tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben, dat zonder hun bijstand de misdaad niet kon gepleegd worden, doodslag gepleegd te hebben op de persoon van Ally, August, René;

Dat aanlegster Vanden Driesse Sidonie, echtgenote Van Bever, Hendrik, tevens naar bovenbedoeld Hof verwezen werd wegens : te Brussel of elders in het Rijk sinds min dan drie jaar vóór 7 December 1946, zich schuldig te hebben gemaakt aan daden van medeplichtigheid aan de misdaden, voorzien onder de beschuldiging A, om bekend zijnde met het misdadig gedrag van de boosdoeners Korsunsky Arnold, Martiny Louis, Poppe Petrus, die roverijen plegen of geweldddaden tegen de openbare rust, tegen personen of eigendommen, hun gewoonlijk een verblijf, een schuil- of vergaderplaats te hebben verschaft;

Overwegende dat de Voorzitter de vragen heeft gesteld als volgt : 1) Is het gebleken dat te Lovendegem, in de nacht van 2 op 3 December 1946, een doodslag, het is te zeggen een doding met het oogmerk

om te doden, vrijwillig gepleegd werd op de persoon van Ally, August, René, zijnde de persoon die aange-
troffen of ontmoet werd, ook al was dit oogmerk afhankelijk van enige omstandigheid of van enige voorwaarde? en 2) als vraag, volgende uit de debatten : Is het gebleken dat de doodslag, omschreven in de eerste hierbovenstaande vraag, gepleegd werd met voorbedachte raad?

Dat na deze vragen, die geen der beschuldigten persoonlijk bedoelden, de Voorzitter voor elk der beschuldigten, die vervolgd werden als daders van de misdaad, een vraag heeft gesteld in dezer voege :

Is het gebleken dat (naam en voornaam van de beschuldigde) alhier aangeklaagd schuldig is aan de doodslag, in de twee eerste hierbovenstaande vragen beschreven, als dader om de misdaad te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering er van rechtstreeks medegewerkt te hebben, hetzij om tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben, dat zonder zijn bijstand de misdaad niet kon gepleegd worden?

Overwegende dat de voorbedachttheid een persoonlijk verzwarende omstandigheid is, welke ten laste blijft van de deelnemer alleen in wiens hoofde zij geconstateerd wordt, waaruit volgt dat voor ieder der beschuldigten Martiny en Poppe de gezworenen moesten ondervraagd worden afzonderlijk 1) over het hoofdfeit 2) over de verzwarende omstandigheid;

Overwegende dat derhalve de vragen, die aanleggers Martiny en Poppe bedoelen, meervoudig zijn, waaruit volgt dat de in het middel vermelde bepaling geschonden is geweest;

Overwegende met betrekking tot de voorziening van aanlegster Vanden Driesse Sidonie, dat deze slechts kan medeplichtig zijn aan de misdaad, doodslag of moord, waaraan haar medebeklaagden wettelijk schuldig geacht zullen worden;

Dat derhalve de verbreking van de beslissing over de publieke vordering aangaande aanleggers Martiny en Poppe de verbreking medebrengt van de beslissing betreffende aanlegster Vanden Driesse;

II. — Aangaande de voorzieningen, ingesteld tegen de beslissing over de vordering van de burgerlijke partij :

Overwegende dat de verbreking van de beslissing over de publieke vordering de verbreking medebrengt van de beslissing over de eis van de burgerlijke partij;

Om die redenen :

Verbreekt het bestreden arrest;

Beveelt dat onderhavig arrest zal overgeschreven worden op de registers van het Hof van Assisen van de provincie Oost-Vlaanderen en dat melding er van zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing;

Veroordeelt de burgerlijke partij tot de kosten;

Verwijst de zaak naar het Hof van Assisen der provincie West-Vlaanderen.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer — 27 December 1948.

Voorzitter : M. Wouters.
Raadsheer-verslaggever : M. Bareel.
Advocaat-generaal : M. Colard.

Voldoende motivering. — Oorzakelijk verband tussen misdrijf en schade.

*Bij het ontbreken van conclusies motiveert de rechter over de feiten, die aan een burgerlijke partij schadevergoeding toekent, voldoende zijn beslissing omtrent het oorzakelijk verband tussen het misdrijf en de schade, wanneer hij vaststelt, dat de feiten, waarop de burgerlijke partij haar eis steunt, be-
wezen zijn.*

De Ridder en N. V. Manta.

Betreffende de voorziening van De Ridder : (zonder belang);

In zover de voorziening gericht is tegen de beslissing op de burgerlijke vordering :

Over het enig middel : schending van artikel 97 van de Grondwet, van artikel 3 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering en van de artikelen 1382 tot 1384 van het Burgerlijk Wetboek doordat het bestreden vonnis aanlegger tot het geheel der door de burgerlijke partij gevorderde schadevergoeding veroordeelt, wanneer uit de omstandigheden der zaak blijkt dat de botsing buiten de bocht plaats had, zodat de schade niet uit de opgelegde betichting kan zijn ontstaan en, minstens, doordat het vonnis aan aanlegger het geheel der schade oplegt, wanneer deze het gevolg is van fouten door ieder der twee betichten begaan :

Overwegende dat het vonnis a quo aanlegger in de betaling van 11.365 fr. 50 aan de burgerlijke partij heeft verwezen; dat het bestreden vonnis, na de ten laste van aanlegger gelegde feiten bewezen te hebben geacht, voornoemde beschikking op de burgerlijke vordering bekrachtigt om reden de verleende som een juiste vergoeding uitmaakt van het nadeel, aan de burgerlijke partij berokkend;

Overwegende dat, bij gebrek aan conclusies, de rechter over de feiten, die aan een burgerlijke partij een schadevergoeding toekent, zijn beslissing omtrent het oorzakelijk verband tussen het misdrijf en het nadeel voldoende motiveert, wanneer hij vaststelt dat de feiten, waarop de burgerlijke partij haar eis steunt, bewezen zijn;

Dat hij, anderzijds, het bedrag der aan de burgerlijke partij verschuldigde schadevergoeding souverain bepaalt;

Dat het middel niet kan aangenomen worden;
(Het overige zonder belang.)

Om die redenen :

Verwerpt de voorzieningen;
Veroordeelt aanleggers tot de kosten.

Vlaamse Juristen

Abonneert U op het
RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 14 December 1948.

Voorzitter : M. Wouters.
Raadsheer-verslaggever : M. Smetryns.
Advocaat-generaal : M. Ganshof van der Meersch

Bedrijfsbelasting. — Rechtskarakter van de landbouwkantoren : vennootschap onder gemeenschappelijke naam. — Het aandeel van ieder vennoot in het waarborgreserfefonds is belastbaar.

De bijzondere verplichtingen aan de landbouwkantoren opgelegd bij het reglement van 1 Mei 1884, vermogen aan deze kantoren niet de kenmerkende eigenschappen ener vennootschap onder gemeenschappelijke naam te ontnemen.

De bij besluit van 31 Juli 1943 samengeschakelde bepalingen betreffende de inkomstenbelastingen voorzien ten behoeve van de landbouwkantoren geen uitzondering op de artikelen 27, par. 1 en 35, par. 4, krachtens welke de werkende vennoten van vennootschappen onder gemeenschappelijke naam belastbaar zijn in de bedrijfsbelasting voor hun aandeel in de gehele vermeerdering van het actief, welke ook de aan die vermeerdering gegeven bestemming moge zijn.

Zulks geldt ook ten aanzien van het reservefonds, samengesteld uit afhoudingen van de jaarlijkse winsten en bestemd als zekerheid voor de verplichtingen tegenover de Algemene Spaar- en Lijfrentekas. Zodanig reservefonds is niet volledig onttrokken aan de beschikking van het Landbouwkantoor : immers de daarin gestorte gelden zijn eigendom gebleven van het landbouwkantoor, hetwelk daarover opnieuw zal kunnen beschikken, zodra alle daardoor gewaarborgde verbintenissen geheel zullen zijn nagekomen.

Belgische Staat (Ministerie van Financiën
t/ Verhaegen, Pierre.

Gelet op het bestreden arrest, op 2 Juli 1946 door het Hof van Beroep te Gent gewezen;

Over het enig middel van verbreking : schending van 1°) de artikelen 25, 27, 32 par. 1; 35 par. 4, van de bij besluit van 31 Juli 1943 samengeschakelde wettelijke bepalingen betreffende de inkomstenbelastingen; en 2°) de artikelen 97, 111 en 112 van de Grondwet, daar waar het Hof van Beroep een voorrecht in zake belastingen heeft geschapen door wettelijke belastbare bedragen als niet vatbaar voor belastingen te verklaren;

Overwegende dat verweerder ten onrechte de niet ontvankelijkheid van de door eiser voorgebrachte grond van verbreking opwerpt onder voorwendsel dat de rechter over de feiten soeverein in feite heeft beslist omtrent de aard der al- of niet-belastbaarheid van de sommen, die het voorwerp der betwisting uitmaken; dat immers het Hof van Beroep door aan te nemen dat de reserves van het Landbouwkantoor te Gent voor de werkende vennoten geen aanleiding tot bedrijfsbelasting kunnen geven bij toepassing van artikel 35 par. 4 van de samengeschakelde wetten op de inkomstenbelastingen, zo om reden van de werkelijke juridische natuur van de zogenaamde vennootschap onder gemeenschappelijke naam, welk bewust kantoor uitmaakt, als ter oorzaak van de onbeschikbaarheid van de reserves, in rechte heeft beslist en dat zijn beslissing derhalve aan het toezicht van het Hof van Verbreking is onderworpen;

Overwegende dat, om gezegd artikel 35 par. 4 niet toepasselijk te verklaren op het aandeel van verveerder in de vermeerdering der reserves van het Landbouwkantoor te Gent gedurende het jaar 1942, het bestreden arrest steunt op de volgende beweegredenen: 1) het Landbouwkantoor te Gent, alhoewel vennootschap onder gemeenschappelijke naam betiteld, is in feite en in rechte een maatschappij « sui generis », omdat de wet van 15 April 1884 en de in uitvoering ervan door de algemene raad van de Algemene Spaar- en Lijfrentekas op 1 Mei 1884 genomen reglement, hem verplichtingen opleggen die niet bestaan ten laste van de gewone vennootschappen onder gemeenschappelijke naam, te weten het verstrekken van zekerheid als waarborg van zijn verichtingen en de uitkering aan de Spaarkas van de sommen die door de ontleners niet werden teruggegeven; 2) de reserves van het Landbouwkantoor te Gent zijn geen eigenlijke reservefondsen in zake handelsvennootschappen, welke op een zeker ogenblik als gedeelte der beschikbare winst aan de vennoten werkelijk zullen worden toegestaan, omdat de ene reserve volledig onbeschikbaar is voor het Landbouwkantoor in deze zin, dat krachtens de wet van 15 April 1884 zij een « geblokkeerde » waarborg is, waarover de Spaarkas alleen mag beschikken om zich te dekken tegen mogelijke wanbetalingen vanwege de ontleners, en de andere reserve slechts beschikbaar zal worden, wanneer de schuldenaars, voor welke het Landbouwkantoor zich ten opzichte van de Spaarkas solidaire borg heeft gesteld, hun achterstallen zullen betaald hebben;

Overwegende dat de bijzondere verplichtingen, welke aan de Landbouwkantoren door het reglement van 1 Mei 1884 worden opgelegd, hun niet de kenmerkende eigenschappen ener vennootschap onder gemeenschappelijke naam vermogen te ontnemen; dat zij immers, niettegenstaande die verbintenissen, een vereniging zijn, gesticht door twee of meer personen onder een maatschappelijke naam met het oogmerk om het uit hun bedrijvigheid ontstaan voordeel met elkander te delen en waarin ieder der vennoten solidaire met de vennootschap verantwoordelijk is voor de betaling van het maatschappelijk passief; dat overigens bewuste verbintenissen slechts het natuurlijk gevolg zijn van het maatschappelijk doel der landbouwkantoren, hetwelk bestaat in het waarborgen door de solidaire verantwoordelijkheid van hun leden van de aan de landbouwers met hun tussenkomst door de Algemene Spaar- en Lijfrentekas gedane leningen;

Overwegende dat ingevolge de artikelen 27 par. 1 en 35 par. 4 der samengeschatte wetten de werkende vennoten der vennootschappen onder gemeenschappelijke naam belastbaar zijn in de bedrijfsbelasting voor hun aandeel in de gehele vermeerdering van actief, welke blijkt uit de balans, opgemaakt op het einde van het rekenings- of boekjaar, in vergelijking met het actief, vastgesteld bij het sluiten van de balans over het vorig rekening- of boekjaar; dat de belasting is verschuldigd, welke ook de bestemming weze die aan gezegde vermeerdering van actief wordt gegeven, en dienaangaande geen uitzondering is voorzien ten voordele van de landbouwkantoren in de samengeschatte wetten betreffende de inkomstenbelastingen; dat derhalve de delen der in 1942 door het Landbouwkantoor te Gent verwezenlijkte winsten, welke in waarborg werden gegeven aan de Algemene Spaar- en Lijfrentekas of in het reservefonds voor niet-tijdig betaalde aflossingen werden gestort, evenals het aan de werkende vennoten uitgereikt deel der winsten, aan de bedrijfsbelasting zijn onderworpen;

Overwegende, ten andere, dat het onjuist is te beweren, zoals het bestreden arrest het doet, dat het reservefonds, samengesteld uit de aan de Algemene Spaar- en Lijfrentekas in waarborg gegeven gelden, volledig onbeschikbaar is voor het Landbouwkantoor te Gent krachtens de wet van 15 April 1884; dat er in de eerste plaats dient te worden aangestipt dat, indien het reglement van 1 Mei 1884 aan de Landbouwkantoren de verplichting oplegt zekerheid te verstrekken voor de met hun tussenkomst gedane verichtingen, het geenszins voorziet dat die verplichting zal worden vervuld door het vormen van een onbeschikbaar reservefonds, samengesteld uit afhoudingen van de jaarlijkse winsten; dat dienvolgens, indien het Landbouwkantoor te Gent tot het vormen van dergelijk reservefonds is overgegaan, het enkel kan zijn in uitvoering van een vrijelijk met de Algemene Spaar- en Lijfrentekas aangegane overeenkomst en dat het even goed ten genoegen van zijn schuldeisers enige andere waarborg had kunnen verlenen; dat verder moet worden opgemerkt dat het reservefonds, gevormd zijnde om de naleving van de verbintenissen van het Landbouwkantoor te Gent jegens de Algemene Spaar- en Lijfrentekas te verzekeren, de gelden waaruit hetzelfde is samengesteld eigendom zijn gebleven van gezegd Landbouwkantoor en voor dit laatste opnieuw beschikbaar zullen worden, zodra alle gewaarborgde verbintenissen ten uitvoer zullen gebracht zijn;

Overwegende dat uit het voorafgaande volgt dat het bestreden arrest de in het middel aangeduide artikelen van de samengeschatte wetten op de inkomstenbelastingen heeft geschonden;

Om die redenen :

Verbreekt het bestreden arrest;

Beveelt dat onderhavig arrest zal worden overgeschreven op de registers van het Hof van Beroep te Gent en dat melding er van zal worden gemaakt op de kant van het vernietigd arrest;

Veroordeelt verweerder tot de kosten;

Verwijst de zaak naar het Hof van Beroep te Brussel.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer — 29 November 1948.

Voorzitter : M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever : M. Bareel.

Advocaat-Generaal : M. Janssens de Bisthoven.

Herziening. — Verzoek tot herziening. — Art. 443, 3°, Sv.

Verzoek tot herziening ener veroordeling op grond dat deze steunde op een verklaring van de Emissiebank, dat verzoeker meer dan 2 miljoen francs wegens leveringen aan de vijand had ontvangen, van welke verklaring, nadat het veroordelend vonnis in kracht van gewijsde was gegaan, is gebleken, dat zij bij vergissing is gedaan, terwijl is komen vast te staan, dat verzoeker slechts enkele honderden rentemark door bemiddeling van de Emissiebank heeft ontvangen.

Niet-ontvankelijkheid van het verzoek, omdat verzoeker niet bewijst noch zelfs aanvoert, dat hij zich ten tijde van de aanhangigheid der zaak vóór de Krijgsraad in de onmogelijkheid bevond om de

onjuistheid van de vermeldingen op de steekkaart der Emissiebank aan te tonen.

Foubert. A.

Gezien het verzoekschrift d.d. 24 Juni 1948, getekend door Meester Resteau, Advocaat bij het Hof van Verbreking, luidens hetwelk Foubert Alfons, nijveraars, gehuisvest te St. Niklaas, Mercatorstraat nr. 33, woonplaats kiezende bij voornoemde advocaat, Van Elewijkstraat, 15, te Brussel, de herziening vraagt van de veroordeling tegen hem op 18 November 1946 op tegenspraak uitgesproken door de Tweede Vlaamse Kamer van de Krijgsraad te Gent, wijzende naar de vereenvoudigde rechtspleging bij de Besluit-Wet van 10 November 1945 voorzien;

•Overwegende dat vertoger, bij voornoemd vonnis, schuldig werd verklaard aan hulp aan de vijand, te St. Niklaas of elders in België, tussen 10 Mei 1940 en 10 September 1944, en veroordeeld tot een geldboete van 400.000 frank, opdecimen inbegrepen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maand;

Overwegende dat dit vonnis kracht van gewijsde verkregen heeft;

Overwegende dat deze beslissing steunt, naar vertoger's bewering, op het geloof gehecht aan een verklaring van de vertegenwoordigers van de Emissiebank, waaruit bleek dat vertoger van de vijand een som van meer dan 2 miljoen francs had ontvangen voor leveringen aan de vijand verstrekt;

Overwegende dat vertoger aanvoert dat het bewijs van zijn onschuld, wat de tegen hem gelegde betichting betreft, uit twee brieven spruit, hem op 9 en op 11 Juni 1947 door de Bestuurder van de Emissiebank te Brussel gestuurd, en meldende, de eerste dat voornoemde som bij vergissing op de steekkaart van vertoger werd gebracht, ten tweede, dat vertoger in werkelijkheid slechts enige honderden Rentemark door bemiddeling van de Emissiebank had ontvangen;

Overwegende dat vertoger niet bewijst, noch zelfs aanvoert, dat ten tijde waar de zaak vóór de Krijgsraad aanhangig was, hij zich in de onmogelijkheid bevond de onjuistheid der meldingen van de steekkaart in het licht te stellen;

Om die redenen :

Verwerpt als niet ontvankelijk de vraag tot herziening;

Verwijst vertoger in de kosten.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 16 December 1948.

Voorzitter : M. De Clercq.

Raadsheren : M.M. de Bersaques en Axters.

Eerste Advocaat-generaal : M. Vermeulen.

Pleiters : Mrs. Sabbe en Floré.

1. Dagvaarding. — Plaats van de betekening van een exploit aan een gedetineerde proces-partij.

2. Getuigenverhoor. — Verlenging van de termijn voor het houden van een tegenverhoor.

1. Wanneer degene aan wie een exploit moet worden uitgebracht, gedetineerd is, moet de betekening gedaan worden aan hem in persoon ter plaatse zijner detentie of aan zijn laatste woonplaats overeenkomstig art. 68 Rv.

2. Ofschoon de door de rechter krachtens art. 273, slot Rv. verlengde termijn verstreken is, wordt een nieuwe dag voor het horen van getuigen bepaald

wanneer op grond van omstandigheden moet worden aangenomen, dat geïntimeerde met de te volgen rechtspleging onbekend was, terwijl krachtens art. 256 Rv. het tegenverhoor van rechtswege wordt toegelaten, zodat aan geïntimeerde alsnog de nodige tijd moet worden gegeven om het tegenverhoor te doen houden.

Andres t/ Fevery.

Gezien de stukken o.m. het vonnis bij verstek tegen geïntimeerde, oorspronkelijk verweerder, gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, tweede Kamer, op 3 Mei 1946, het arrest dd. 4 Juli 1946 en dit dd. 24 Juni 1948, beide arresten bij verstek tegen geïntimeerde gewezen door het Hof van Beroep alhier;

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten;

Overwegende dat het verzet tijdig en regelmatig gedaan en aangezegd werd;

Overwegende dat geïntimeerde in zijn verzoekschrift tot verzet voorhoudt dat de oproeping en de aanzegging van de getuige Van Poucke in het rechtstreeks enkwest, op onregelmatige wijze geschied is, zodat zijn rechten van verdediging gekrenkt werden;

Overwegende dat bij de uitspraak van het arrest van 4 Juli 1946, waarbij appellante tot het bewijs bij middel van getuigen toegelaten werd, geïntimeerde geen pleitbezorger had gesteld; dat luidens artikel 261 W. B. R., gewijzigd bij artikel 14 van het K. B. van 30 Maart 1936, geïntimeerde in dit geval tot het enkwest diende oproepen op de wijze voorzien door de artikelen 68 en 68bis W. B. R.; dat art. 68 de betekening aan persoon ter woonplaats voorziet; dat, wanneer de bestemming van een exploit in de gevangenis vertoeft, de betekening ofwel aan zijn persoon in de gevangenis ofwel aan zijn laatste woonplaats er buiten moet geschieden (Carré et Chauveau, quest. 358; Verbr. 11 Juli 1907, Pas. 1907, I, 327); dat blijkt uit een getuigenschrift van woonst dat de laatste woonplaats van geïntimeerde te Blankenberge, de Troozlaan, 61, is geweest; dat uit het exploit van 11 Februari 1948 blijkt dat het exploit aldaar werd aangeboden, doch, bij afwezigheid van geïntimeerde en weigering van de geburen het in ontvangst te nemen, de betekening zoals door art. 68 voorgeschreven, in handen van de burgemeester werd gedaan; dat derhalve de betekening regelmatig is;

Overwegende dat art. 49 1° van het K. B. van 30 Maart 1936 de artikelen 257 tot 259 W. B. R. heeft afgeschaft; dat geen termijn meer voorzien is binnen dewelke een getuigenverhoor moet aanvangen; dat niettemin deze leemte in handen van een der partijen niet een middel mag worden om een geding op de lange baan te schuiven; dat de rechter-commissaris bij bevel van 9 October 1947 het rechtstreeks enkwest op 31 October gesteld had en dit bevel aan geïntimeerde in persoon, in de gevangenis, op 24 October 1947 betekend werd; dat geïntimeerde op 31 October 1947 op het getuigenverhoor aanwezig was; dat het vonnis van 21 November 1947, hetwelk de termijn van art. 278 W. B. R. met zes maanden verlengd heeft, naar de bewoording van het beschikkend gedeelte op tegenspraak gewezen werd, terwijl de kwaliteiten van dit vonnis geïntimeerde aanwijzen als verstekmakend; dat, aangenomen dat geïntimeerde van de betekening van 11 Februari 1948 niet op tijd kennis heeft gekregen, daar hij intussen in de koolmijnen van Limburg was te werk gesteld, de termijn van het rechtstreeks verhoor in ieder geval verstreken was op 21 Mei 1948 : dat weliswaar geïntimeerde tijd te over heeft gehad om dag te doen stellen voor het houden van het

tegenenkwest, zelfs rekening gehouden met het feit dat hij in Limburg in de gevangenis vertoefde; dat hij voor het eerst in zijn verzoekschrift tot verzet pleitbezorger heeft gesteld; dat zijn menigvuldige brieven, tot het Hof gericht, doen vermoeden dat hij onwetend was van de te volgen rechtspleging; dat luidens art. 256 W. B. R. het tegenenkwest van rechte is en derhalve aan geïntimeerde nog de nodige tijd moet gegeven worden om dit tegenverhoor te houden;

Overwegende dat geïntimeerde niet alleen vraagt om het tegenenkwest te mogen houden, maar tevens feiten stelt waarvan hij het bewijs aanbiedt; dat de gedaagde op een vordering in echtscheiding ter zijner verdediging mag antwoorden met een aanbod van bewijs van zekere feiten die invloed op de uitspraak kunnen uitoefenen, ook wanneer hij geen tegenvordering instelt (Piérard : t. II, n° 535, p. 142); dat echter niet alle door geïntimeerde gestelde feiten ter zake dienend zijn, zoals de betaling door geïntimeerde van 10.000 frank aan appellante in 1943 en de aanhitsing van appellante tot het voeren van het onderhavig geding door een familielid, ofwel slechts de loochening zijn van de feiten door appellante gesteld in het rechtstreeks enkwest en derhalve in het recht van tegenbewijs van geïntimeerde begrepen;

Overwegende dat geïntimeerde in zes maanden de nodige tijd zal gevonden hebben om dit tegenverhoor te houden;

Om deze redenen :

Het Hof,

Gelet op art. 24 der wet van 15 Juni 1935,

Gehoord de heer Vermeulen, eerste advocaat-generaal in zijn advies,

Alle andere besluiten als ongegrond verwerpende;

Verklaart het verzet ontvankelijk, doch vooraleer over de gegrondheid er van te wijzen, verzendt de zaak naar de terechtzitting van 9 Juni 1949, ten einde aan geïntimeerde toe te laten zijn tegenverhoor van getuigen te houden;

Beveelt hem in dit tegenverhoor te bewijzen :

1) dat appellante vrijwillig lid van de De Vlag geworden is;

2) dat appellante de handelwijze van geïntimeerde onder de bezetting goedkeurde;

Behoudt de kosten voor tot aan de einduitspraak.

NOOT: Vgl. Cass. 15 April 1948, R. W. 1947-48, 1115; Studiecentrum tot hervorming van de Staat, Hervorming van de Rechtspleging, deel I, blz. 258 e. v.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

1e Kamer — 5 Maart 1947.

Voorzitter : M. Heyse.

Raadsheren: M.M. Bareel en Hennequin de Villermont.

Advocaat-generaal : M. de Vooght.

Pleiers : Mrs. Simont, Van Hemelryck, Coppyn en De Keersmaecker.

Rechtsmacht van de rechter t.a.v. overheidsdaden.

De rechterlijke macht vermag niet administratieve beslissingen te beoordelen en evenmin de wijze, waarop overheidsorganen hun taak hebben begrepen en uitgevoerd, aan te merken als onrechtmatige daad in de zin van de artikelen 1382 en 1383 B. W.

N.V. Ancienne Maison H. de Weert et fils t/ Gemeente Grimbergen, stad Vilvoorde en Provincie Brabant.

Gezien het vonnis a quo regelmatig voorgelegd:

Overwegende dat de wet d.d. 7 Mei 1877 een politiewet is, die ten doel heeft het gebruik en de goede afloop van de niet bevaarbare noch vlotbare waterlopen te reglementeren en aan de bestuurlijke overheden de macht opdraagt aan de overbewoners vergunningen te verlenen of maatregelen op te leggen om de naleving van de voorschriften van bedoelde wet te verzekeren;

Overwegende dat appellanten geïntimeerden een missing of een onjuiste opvatting van de werkelijke toestand verwijten om het bouwen of het behoud van de kwestieuze bruggetjes gedoogd te hebben en alzo te kort gekomen zijn aan de last van toezicht, hun door de wet toegekend;

Overwegende dat het aan de Rechterlijke Macht niet behoort de administratieve beslissingen van de Bestuurlijke Overheden af of goed te keuren en als een fout te weerhouden in de zin van de artikelen 1382 en 1383 B. W. de wijze op dewelke zij in het huidige geval hun opdracht hebben begrepen en uitgevoerd;

Overwegende dat de thesis van appellanten werkelijk er op neerkomt een verantwoordelijkheid ten laste van de Bestuurlijke Overheden te scheppen op grond van fouten door de bouwer van de kwestieuze bruggetjes of door overbewoners begaan, in de zaak niet betrokken;

Overwegende dat uit de hierboven uiteengezette beschouwingen blijkt dat de bezwaren, door appellanten tegen het vonnis a quo ingeroepen, als ongegrond voorkomen;

Om deze redenen :

Het Hof,

Gelet op artikel 24 der wet van 15 Juni 1935;

Beslissende op tegenspraak, gehoord ter openbare zitting het eensluidend advies van de heer de Vooght, Advocaat-Generaal, alle niet uitdrukkelijk toegewezen conclusiën als ongegrond verwerpende, verklaart het beroep ontvankelijk doch ongegrond, doet het te niet; bevestigt het bestreden vonnis; verwijst appellanten in de kosten van beroep.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

1e Kamer bis — 9 November 1948.

Voorzitter : M. Moorkens.

Rechters : M.M. Verhaegen en Waffelaert.

Pleiers : Mrs. L. De Raedemaeker en Pollet.

Gezinsvergoedingen. — Vermoeden juris en de jure t.a.v. de uitoefening van een zelfstandig beroep.

Geen enkel bewijs is toegelaten tegen het vermoeden, dat de in de artt. 3 en 7 van het K.B. van 22 December 1938 vermelde zelfstandige beroepen gedurende minstens 18 dagen per jaar worden uitgeoefend (K.B. van 22 December 1938, art. 20).

Gerard Walschap t/ Onderlinge Maatschappij.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten.

Overwegende dat de overwegingen, door beroeper in zijn besluiten vooropgezet geen afbreuk doen aan de beweegredenen van het bestreden vonnis, die de Rechtbank bijtreedt.

Overwegende dat hieraan, ten overvloede, dient bijgevoegd dat zelfs indien aan beroeper als staatsambtenaar een bijdrage voor gezinsvergoedingen van zijn loon wordt afgehouden, wat hij niet bewijst, hij toch

nog onder toepassing zou vallen van de artikelen 3, 7, 19 en 25 van het K.B. van 22 Dec. 1938.

Dat inderdaad niet te betwisten is dat hij een onzer beste en meest gelezen Vlaamse auteurs is.

Om deze redenen,

De Rechtbank, zetelende in graad van beroep, rechtdoende op tegenspraak, alle andere en strijdige besluiten verwerpend, ontvangt het beroep, verklaart het ongegrond, bevestigt derhalve het vonnis a quo en veroordeelt beroeper tot de kosten.

NOOT : Zie: vonnis a quo, Vredegerecht, Antwerpen, 12 Juli 1947, R.W. 1947-1948, 296.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

16 Juni 1948.

Voorzitter : M. Byvoet.

Rechters : M.M. Van Soest en Leën.

Pleiters : Mre. Lambrechts en Van Lil.

Personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid.
— Beëindiging ? — Executoriaal beslag op de goederen der vennootschap voor de schuld van een harer vennoten.

Een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid blijft rechtens bestaan, zelfs na het intreden harer vereffening, zolang haar ontbinding niet wettig ter kennis van het publiek gebracht is.

Op aan de vennootschap toebehorende goederen kan niet rechtsgeldig executoriaal beslag worden gelegd wegens persoonlijke schulden van een der vennoten. Dit ware alleen anders, indien aan het veroordelend vonnis werking tegen de vennootschap zou zijn toegekend of indien na vereffening het aandeel van de schuldenaar-vennoot in de vennootschap zou zijn bepaald.

Verjans t/ De Laet.

Overwegende dat verweerder geldig gedaagd is geworden door geboekt exploit van deurwaarder Adolf Schnaphauf, verblijvende te Antwerpen, de 14 Mei 1948, tot geldig verklaring van het onroerend beslag namens aanlegger gelegd ten laste van verweerder door exploit van zelfde deurwaarder dato 3 Mei voordien op de eigendommen in de dagvaarding aangehaald ;

Gezien het vonnis dezer Rechtbank de 10 Juni 1948 uitgesproken, waardoor de uitspraak geschorst werd tot heden ;

Overwegende dat dit beslag gelegd werd in uitvoering van een vonnis op tegenspraak door de Rechtbank alhier gewezen de 26 November 1947 en een tweede vonnis, door dezelfde Rechtbank op tegenspraak geveld de 7 Januari 1948, beide vonnissen aan verweerder betekend door exploit van hoger gemelde deurwaarder de 26 Januari 1948, een veroordeling meldend het eerste vonnis van 200.000 frank, het tweede van 225.000 fr. en de rechterlijke intresten en de kosten ;

Overwegende dat verweerder hiertegen inbrengt dat de inbeslaggenomen goederen toebehoren aan de personenvennootschappen met beperkte aansprakelijkheid, de Limburgse Betonfabriek, waarvan de zetel gevestigd is te Stokrooie en het beslag bijgevolg niet geldig kan verklaard worden, wijl bij toepassing van artikel

8 der wet van 16 December 1851 het enkel de goederen van de schuldenaar zijn, die het gemeenschappelijk pand van zijne schuldeisers uitmaken, en niet die, welke toebehoren aan een handelsvennootschap, waarvan de schuldenaar enkel aandeelhouder is ;

Overwegende dat aanlegger niet betwist dat de door hem aangeslagene goederen aan voormelde vennootschap toebehoren, hetgeen trouwens door de voorgebrachte bescheiden bewezen is doch opwerpt dat al de aandelen dezer vennootschap uitsluitelijk toebehoorden aan hem en verweerder tot op 7 Juli 1947, datum op dewelke hij uit de vennootschap trad en zijn aandeel verkocht aan verweerder voor de som van vier honderd vijf en twintig duizend franken in betaling derwelke hoger gemelde vonnissen genomen werden ; dat ten gevolge van die afstand de personenvennootschap bij beperkte aansprakelijkheid nog enkel uit één persoon bestaat, namelijk de verweerder, en dat aldus het bezit der vennootschap het pand uitmaakt dat verweerder ter beschikking moet houden zijner schuldeisers ;

Overwegende dat deze bewering van aanlegger noch in rechte noch in feite in aanmerking kan genomen worden ; dat in feite immers, zoals de vonnissen, in uitvoering derwelke het onroerend beslag gelegd werd, het woordelijk te kennen geven, aanlegger weigert de afstand zijner aandelen in de vennootschap te tekenen in de daartoe bestemde register der maatschappij, hetgeen voor gevolg heeft dat, bij gebreke aan welke publiciteit ook aan deze afstand gegeven, de vennootschap ten opzichte van derden nog steeds uit twee personen bestaat en wettig voortleeft in eigen wezen met hare persoonlijke baten en lasten, haar afzonderlijk patrimonium dat het pand uitmaakt harer eigene schuldeisers ; dat eveneens het voortbestaan der vennootschap door de partijen zelve niet betwist wordt, wijl verweerder dit voortbestaan als verweermiddel inroept en aanlegger steeds heeft volgehouden en nog volhoudt dat hij het overmaken zijner aandelen aan verweerder in bedoeld register niet wil ter hand stellen om zich onvermogen te maken noch hem in verleiding te brengen het pand, dat de vennootschap thans steeds biedt te verwezenlijken alvorens zijn schuld zou vereffend zijn ;

Overwegende dat in rechte de vennootschap blijft voortbestaan zelfs dan wanneer de vereffening ervan zou ingetreden zijn, zolang haar ontbinding niet wettig ter kennis van het publiek gebracht wordt ;

Overwegende dat aanlegger bijgevolg in betaling van een persoonlijke schuld van verweerder een pand aanspreekt dat aan deze niet toebehoort ; dat de Rechtbank, in die omstandigheden, hare goedkeuring niet kan hechten aan een rechtspleging, die slechts verrechtvaardigd zou zijn, wanneer de vonnissen van veroordeling tegenstelbaar zouden gemaakt worden aan de personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid, de Limburgse Betonfabriek, of wanneer na vereffening verweerders aandeel in deze vennootschap bepaald zou zijn geworden ;

Overwegende dat aanleggers' eis tot van waarde verklaring van het onroerend beslag daardoor als ongegrond van de hand moet gewezen worden ;

Om deze redenen,

De Rechtbank, de artt 2-30 tot 37 der wet van 15 Juni 1935 nageleefd zijnde, verklaart ongegrond aanleggers eis tot van waarde verklaring van het onroerend beslag, enz.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE OUDENAARDE

17 November 1948.

Voorzitter : M. De Groote.

Rechters : M.M. Janssens de Varebeke en De Wulf.
 Pleiters : Mrs. De Riemaecker, Thienpont, Pètre en
 De Bisschop.

Onrechtmatige overheidsdaad. — Geen aansprakelijkheid van de staat wegens de toestand van een weg aan een gemeente in gebruik afgestaan en onder haar bewaking gesteld. — Decreten van 14 December 1789 en 16/24 Augustus 1790. — Gevallen waarin de gemeente aansprakelijk is voor de toestand van een openbare gemeenteweg.

Daar het jaagpad langs de Schelde eigendom van de Staat, door deze aan de gemeente in gebruik is afgestaan en onder haar bewaking gebracht, is bedoeld jaagpad een gemeenteweg, zodat de Staat jegens particulieren niet aansprakelijk kan gesteld worden voor beweerde gebreken van de daar ter plaatse door de gemeente aangelegde loskaai, ook al geschiedde deze aanleg naar de plannen en gegevens van het Ministerie van Openbare Werken, Beheer van bruggen en wegen. Alleen is denkbaar, dat de gemeente eventueel verhaal zou kunnen uitoefenen tegen de Staat.

De aansprakelijkheid van de gemeente kan niet steunen op de decreten van 14 December 1789 en 16/24 Augustus 1790, die slechts bevoegdheden aan de gemeenten toekennen doch hun geen verplichtingen opleggen met het gevolg, dat zij wegens tekortkomingen in de nakoming daarvan verantwoordelijk zouden kunnen gesteld worden tegenover particulieren.

Slechts in twee gevallen is de gemeente aansprakelijk voor schadelijke gevolgen aan particulieren veroorzaakt door de toestand van een openbare gemeenteweg, te weten: a) wanneer de weg niet in de toestand verkeert zoals voorgeschreven door de bevoegde gemeenteverheer; b) wanneer de voorgeschreven toestand van de weg van die aard is, dat de weggebruiker daardoor normaal aan gevaren blootgesteld is, die hij niet kan voorzien en waar tegen hij zich niet kan behoeden.

Bodequin en cs. t/ Gyselinck, Santens, Stad
 Oudenaarde en Belgische Staat.

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten;
 Gezien de stukken;

Aangezien de vordering er toe strekt een vergoeding van 930.000 frank te betalen voor de schadelijke gevolgen van een ongeval;

Aangezien de echtgenoot van eiseres, Louis-Bernard Emile Bral, op 18 December 1943, rond 19 uur, in de Schelde gevallen en verdronken is, ter hoogte van de Eindrieskaai te Oudenaarde, tussen de Adrien de Brouwerstraat en de Scheldestraat;

Aangezien eiseres in haar besluiten aanneemt dat er slechts van de persoonlijke aansprakelijkheid van de twee eerste verweerders had kunnen sprake zijn, indien de derde verweerster opgeworpen had, dat deze twee personen, die als schepenen fungeerden op het ogenblik der feiten, zonder wettig mandaat waren opgetreden;

Aangezien de derde verweerster dit niet voorhoudt;

Aangezien de eiseres aldus bekend dat ze geen recht te doen gelden heeft tegen de twee eerste verweerders;

dat haar eis bijgevolg ten overstaan van hen niet ontvankelijk is;

Aangezien eiseres het ongeval toeschrijft aan de toestand van de plaats waar het ongeval gebeurd is: gebrek aan borstwering langs een loskaai die daar opgericht werd, gebrek aan verlichting of aan andere middelen om te vermijden dat de weggebruikers zouden misleid worden door de duisternis, gebrek aan reddingsmateriaal, zoals reddingsboot, reddingsboei, kaailadders, kabels, enz.;

Aangezien het feit dat de vierde verweerster eigenaar is van de strook grond, die onmiddellijk langs de Schelde loopt (jaagpad), hier zonder invloed blijft; dat de verantwoordelijkheid niet kan gesteund worden op artikel 1386 B.W.B.;

Dat het, ten andere, vaststaat dat de vierde verweerster de bewaking van die strook aan de derde verweerster overgemaakt heeft;

Dat deze partijen in 1912 een overeenkomst gesloten hebben, waarbij de derde verweerster de toelating kreeg deze strook te gebruiken om ze om te vormen in openbare verkeersbaan (artikel 7 van de overeenkomst van 23 Maart 1912 en 31 Juli 1912);

dat de plaats waar het ongeval gebeurd is bijgevolg deel uitmaakt van de stadswegen, zodat men in ieder geval aan de vierde verweerster geen verwijt kan maken wegens de hogervermelde beweerde gebreken;

Aangezien de loskaai weliswaar verzevenlijkt werd voor rekening van de derde verweerster op plannen en gegevens van het Ministerie van Openbare Werken, Beheer der bruggen en wegen;

dat die omstandigheid nochtans niet tot gevolg kan hebben, dat een derde een schadevergoeding rechtstreeks tegen de Staat zou kunnen vorderen voor feiten, die na de voltooiing der werken gebeurd zijn;

dat de verantwoordelijkheid van de Staat voor dergelijke feiten slechts in het gedrang zou kunnen gebracht worden ter gelegenheid van een eventueel verhaal van de derde verweerster, meester der werken, tegen de Staat (De Page, IV, nr 903);

Aangezien de vierde verweerster bijgevolg buiten zaak moet worden gesteld;

Aangezien het op te merken valt dat eiseres zich ten onrechte beroept op het decreet van 14 December 1789, en dit van 16-24 Augustus 1790, om te beweren dat de gemeente-overheid gehouden is de veiligheid en de gemakkelijheid voor doorgang op straten, kaaien, openbare pleinen en wegen te verzekeren;

Aangezien deze decreten niets anders dan een bevoegdheid toekennen;

dat ze als een programma moeten beschouwd worden, hetwelk aan de werkzaamheid van de gemeentebesturen voorgesteld wordt (M. Vauthier : Précis du droit administratif, de la Belgique, 1928, nr 82);

Aangezien het hier dus om geen verplichtingen gaat, die de wetgever aan de gemeente-overheid oplegt, met het gevolg dat de gemeenten, ingeval van tekortkomingen, verantwoordelijk zouden kunnen verklaard worden ten overstaan van particulieren;

Aangezien de kwestie te weten of een gemeente aansprakelijk is voor de schadelijke gevolgen van een ongeval dat te wijten is aan de toestand waarin de openbare weg verkeert, haar oplossing vindt in de toepassing van de twee volgende principes: het eerste, dat de besturen eenieder recht op de ongeschondenheid van persoon en goederen moeten eerbiedigen, tenzij de wet het tegenovergestelde toelaat; ten tweede, dat de particulier, die een weg gebruikt, enkel maar het recht heeft hem te gebruiken in de staat, waarin hij bij beslissing van het bestuur gesteld werd, doch dat hij het recht heeft van hem in die staat te gebruiken, d.w.z. dat de weg zich in de voorgeschre-

ven toestand moet bevinden, uitgenomen de gevallen van heikracht (Noot onder Cass. 11 Mei 1933, Pas. I, blz. 226);

Aangezien er dus twee gevallen bestaan waarin een gemeente aansprakelijk zal zijn: 1) wanneer de openbare weg niet in zijn gewone toestand verkeert, zoals gemeente-overheid; 2) wanneer de voorgeschreven deze gewild en voorgeschreven werd door de bevoegde toestand zo is, dat de weggebruiker normaliter uit hoofde van die toestand aan gevaaren blootgesteld wordt, die hij niet kan voorzien en voor dewelke hij zich niet kan hoeden;

Aangezien eiseres het bewijs niet levert, dat de toestand van de plaats waar het ongeval zich voerde, en waaraan zij het ongeval toeschrijft, deze niet is die de derde verweerster gewild en voorgeschreven heeft, wanneer zij de plaats voor het openbaar verkeer geopend heeft.

Aangezien weliswaar door de derde verweerster bekend wordt dat er twee kaailadders verdwenen zijn en niet vervangen werden;

dat het bestaan van die ladders nochtans geen invloed had kunnen uitoefenen op de wijze waarop het ongeval zich heeft kunnen voordoen, of op de wijze waarop men het slachtoffer hulp had kunnen verlenen;

dat het namelijk op te merken valt dat de ladders op 70 m. van elkander verwijderd waren en dat de plaats waar het slachtoffer opgehaald werd en volgens de getuigen verdronken is, meer of min even ver verwijderd is van de plaats, waar twee ladders hadden moeten staan;

dat het dus als uitgesloten mag beschouwd worden dat die ladders enige hulp hadden kunnen bieden, zelfs indien men aanneemt dat aanwijzingen der getuigen geen volledige zekerheid geven en dat het slachtoffer zich in het water heeft kunnen verplaatsen alvorens te verdrinken;

Aangezien de derde verweerster dus niet aansprakelijk kan verklaard worden, omdat ze verzuimd zou hebben de openbare weg te onderhouden, in de toestand die ze voorgeschreven had;

Aangezien het verder geen steek houdt, te beweren dat de toestand waarin de loskaai zich bevond — ware het zelfs de normale toestand — het slachtoffer aan gevaaren blootstelde, die hij niet kon voorzien en waartegen hij geen voorzorgen kon nemen;

dat de afwezigheid van verlichting en van reddingsmateriaal op een kaai van ongeveer 20 m. breedte geen verrassing uitmaakt;

dat die gebreken het vertrouwen van het slachtoffer niet hebben kunnen verschalken;

Aangezien eiseres ten onrechte opwerpt dat de gemeente-overheid vanwege het Ministerie van Openbare Werken, Beheer der Bruggen en Wegen, opdracht gekregen had of zelfs door dit Beheer in gebreke werd gesteld de nodige maatregelen te treffen om te vermijden dat er langs de loskaai ongevallen zouden gebeuren;

dat de gemeente-overheid op dat gebied van niemand geen opdracht te krijgen heeft, noch door iemand in gebreke mag worden gesteld;

Om deze redenen:

De Rechtbank,

Recht dode in eerste aanleg en tegensprekelijk, alle verdere en strijdige besluiten van de hand wijzend, als niet-ontvankelijk, althans niet gegrond;

Verklaart de vordering niet ontvankelijk ten overstaan van 1°, 2° en 4° verweerder en niet gegrond ten overstaan van de derde verweerster, en wijst ze dus af;

Verwijst eiseres in de kosten van het geding.

VREDEGERECHT EKEREN

10 Februari 1949.

Vrederechter: Mr. O. Aerts.

Pleiters: Mrs. Dusoso en Erkens.

Huur en verhuur. — Huishuurwet. — Uitoefening van vrij beroep.

Een onroerend goed betrokken door iemand die een vrij beroep uitoefent, dient niet uitsluitend als woning en blijft onderworpen aan al de bepalingen van de Huishuurwet, welke ook de huurwaarde zij.

R. t/ Dr. W.

Herzien Ons tussenvonnis van 13 Mei 1948, geboekt, benoemende de Heer Bouwmeester Jan Smits, te Antwerpen, als deskundige in de zaak.

Gezien het verslag van de Heer deskundige van 29 December laatst;

Gehoord partijen in hunne gezegden en middelen;

Aangezien de Heer deskundige de normale huurwaarde op 1 Oogst 1939 van de door verweerder betrokken villa te St. Mariaburg-Brasschaat, de Caterslei, 9, in de veronderstelling dat zij volledig in goede staat verkeert, raamt op 1.000 fr. per maand, en van gedacht is dat het mingenot, voortgebracht door de verschillende gebreken die hij in de loop van zijn verslag heeft aangehaald, dient geschat te worden op 50 frank per maand, zodat hij de normale huurwaarde op 1 Oogst 1939 der kwestieuze villa in haar huidige toestand, schat op 950 frank per maand;

Aangezien geen der partijen bewijst dat de deskundige in de uitvoering zijner opdracht, of tijdens het opstellen van zijn verslag, een vergissing begaan heeft van aard zijn besluiten te beïnvloeden;

Aangezien wij, om de door de deskundige aangehaalde beweegredenen, zijn zienswijze bijtreden en de normale huurwaarde op 1 Oogst 1939 van het door verweerder in huur gehouden goed, in zijn huidige toestand bepalen op 950 frank per maand;

Aangezien bedoeld goed gelegen is in een gemeente waarvan het getal inwoners minder dan 20.000 is en, indien het uitsluitend als woning diende, de desbetreffende tussen partijen afgesloten huurovereenkomst buiten de toepassing van artikelen 3 tot 21 en 32 van de huishuurwet van 31 Juli 1947 zou vallen, dit luidens art. 2 § 1, 4°;

Aangezien het nochtans op te merken valt dat verweerder het beroep van legerdokter uitoefent, en het van algemene bekendheid is dat een legerdokter ook persoonlijke cliënten heeft welke hij ten zijnent ontvangt en verzorgt;

Aangezien het hiervoren aangestipte wetsartikel op uitdrukkelijke wijze bepaalt dat buiten de vermelde artikelen der huishuurwet vallen, zekere goederen die « uitsluitend tot woning dienen »;

Aangezien de voorbereidende werken der vigerende huishuurwet desbetreffend aan duidelijkheid niets te wensen laten, en er zowel in de Memorie van Toelichting als in het verslag der Commissie van Justitie van de Senaat, uitdrukkelijk de aandacht op gevestigd wordt dat het besproken art. 2 slechts toepasselijk is op onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen die uitsluitend als woning dienen;

Aangezien daarenboven in de aangehaalde voorbereidende werken verklaard wordt dat, zo de woning dient voor uitoefening van een handel of nijverheid, de huishuurwet in haar geheel van toepassing blijft;

Aangezien tenslotte iedere twijfel aangaande deze kwestie weggenomen werd tijdens de besprekingen der wet in de Senaat waar (Prl. Handelingen, blz. 985) gezegd werd dat de woning van een advocaat of van een geneesheer niet uitsluitend tot woning bestemd is en dus onder toepassing der huishuurwet valt, welke ook haar normale huurwaarde op 1 Oogst 1939 was:

Aangezien La Haye en Vankerckhove, in hun commentaar op de huishuurwet getiteld « Baux à Loyer » dezelfde mening toegedaan zijn, en op blz. 36 van dit werk deze mening op volgende wijze uitdrukken: « Restent soumises à toutes les dispositions de la loi, les locations d'immeubles ou de parties d'immeubles commerciaux, à usage industriel, à usage mixte, les maisons ou appartements loués à des personnes exerçant une profession libérale, avocats, médecins, architectes, etc., ayant leur bureau dans la maison »;

Aangezien de tussen partijen bestaande huurovereenkomst bij gevolg onderworpen blijft aan de toepassing der huishuurwet en de door aanlegger aan verweerder gegeven opzegging niet geldig kan verklaard worden, laatstgenoemde luidens art. 3 der wet van 31 Juli 1947 en artikel 1 der wet van 24 Oogst 1948 in zake huurovereenkomsten van wettelijke huurverlenging genietend tot de datum van het jaar 1950 overeenkomende met de datum van ingenottreding;

Aangezien aanleggers eis in uitdrijving van verweerder dan ook ongegrond is;

Aangezien enkel te beoordelen blijft de door aanlegger in ondergeschikte orde gestelde eis in huurverhoging;

Aangezien hij niet aandringt op een huurverhoging van 150 % zoals nochtans in zijn inleidende dagvaarding gevorderd;

Aangezien het door aanlegger in dato 29 Oogst 1947 aan verweerder gerichte aangetekend schrijven kan aangezien worden als aanleggers wilsuitdrukking vanaf 1 Januari 1948 de door verweerder te betalen huurprijs te verhogen;

Aangezien deze huurprijs vanaf gezegde datum mag bedragen: fr. 950 + 70 % of 1.615 frank per maand;

Aangezien verweerder vanaf deze datum tot en met Januari 1949 inbegrepen, steeds aan aanlegger een maandelijke huur van 1.400 frank betaald heeft, hetzij (fr. 1.615 — 1.400) 215 fr. per maand te weinig, zodat hij voor te weinig aan aanlegger betaalde huurgelden een bedrag van (fr. 215 × 13) 2.795 frank verschuldigd is;

Aangezien aanlegger in het grootst gedeelte van zijn eis bezwijkend, en verweerder niet de volledige door hem verschuldigd zijnde huishuur gekweten hebbend, het ons billijk voorkomt en vierde der tot nu toe gerezen gerechtskosten ten laste van verweerder te leggen, de overige drie vierden voor rekening van aanlegger blijvend;

Om deze redenen:

Wij, Homer Aerts, Vrederechter van het Kanton Ekeren, bijgestaan door Florimond Maes, Griffier van dit rechtsgebied; alle andere tegenstrijdige besluiten van de hand wijzend en recht doende tegensprekelijk en in eerste aanleg; verklaren de eis van aanlegger gegrond in de hierna bepaalde mate; zeggen voor recht dat de normale huurwaarde van het door verweerder in huur gehouden goed te St. Mariaburg-Brasschaat, de Caterslei, 9, in zijn huidige toestand 950 frank per maand bedraagt en dat hij vanaf 1 Januari 1948 op deze huurwaarde een verhoging van 70 % te betalen heeft zijnde in totaal 1.650 frank per maand; veroordelen verweerder om aan aanlegger te betalen voor te weinig betaalde huurgelden vanaf

1 Januari 1948 tot en met Januari 1949, een bedrag van 2.795 frank, met de gerechtelijke intresten;

Wijzen aanlegger als ongegrond af van het overige van zijn eis;

Veroordelen verweerder tot een vierde der tot nu toe gerezen gerechtskosten, begroot voor het geheel op 322 frank, en tot een vierde der kosten van deskundig onderzoek begroot voor het geheel op 800 frank;

Zeggen dat de overige drie vierden van deze kosten ten laste van aanlegger zullen blijven, doch dat de geheelheid der gebeurlijk verder te maken gerechtskosten ten laste van verweerder zullen vallen indien hij deze noodzakelijk maakt;

Verklaren tegenwoordig vonnis uitvoerbaar niet-teenstaande alle verhaal en zonder borg;

Zeggen dat de artikelen 2, 30, 34, 37 en 41 der wet van 15 Juni 1935 in acht genomen werden.

ARBEIDSGERECHTSHOF TE BRUSSEL

Kamer werklieden — 10 Juni 1948

Voorzitter: M. Verougstraete.

Pleiter: M. Depré.

Arbeidscontract. — Werkonbekwaamheid. — Getuigschrift.

De zieke werknemer heeft de verplichting een geneeskundig getuigschrift af te leveren vanaf het begin der werkonbekwaamheid, behalve indien de werkgever hiervan stilzwijgend afziet.

De werkgever die ondanks het afgeleverde getuigschrift de ziekte betwist, heeft het recht een geneesheer aan te stellen of te laten aanstellen door de bevoegde rechter. Indien hij van dit recht geen gebruik maakt ligt het aan hem indien geen voldoende bewijs van het gepleegde bedrog wordt geleverd.

De Backer t/ De Voghel.

Overwegende dat het beroep regelmatig is in de vorm en dat ertegen generlei onontvankelijkheidsmiddel wordt opgeworpen;

Overwegende dat de eerste post werd vereffend;

Wat de tweede post betreft, zijnde de eis tot betaling van een vergoeding voor wegzending van 1.260 frank:

Overwegende dat het vaststaat dat de geïntimeerde op 18 Juni 1947 zijn werk heeft verlaten;

Dat hij beweert dat zijn moeder telefoneerde aan appellant om hem te verwittigen dat hij ziek was en niet naar het werk kon komen;

Overwegende dat het vaststaat dat na afloop der beweerde werkonbekwaamheid van geïntimeerde, deze zich aanbood op het werk en dat appellant weigerde hem terug in dienst te nemen, beweerende dat hij het werk zonder reden had verlaten;

Overwegende dat de ingeroepen ziekte gestaafd wordt door een getuigschrift van Dokter Malaise, dragende de datum van 5 Augustus 1947, en dat vaststelt dat geïntimeerde behandeld werd vanaf 11 Juli 1947 voor hartvermoeidheid en algemene verzwakking, die een volledige werkonbekwaamheid zouden veroorzaakt hebben;

Overwegende dat de appellant niet betwist dat hij verwittigd werd van de ziekte van geïntimeerde, maar beweert dat deze ziekte voorgewend was, en dat in de werkelijkheid geïntimeerde aan twee werkgezellen had verklaard dat hij elders ging werken en ze zelfs aanspoorde hem bij zijn nieuwe werkgever te volgen;

Overwegende dat hij desaanvaande twee schriftelijke verklaringen voorbrengt getekend door deze werkgezellen IJsebaert en De Backer;

Overwegende dat dergelijke schriftelijke verklaringen met grote omzichtigheid moeten worden beschouwd, dat het inderdaad de partijen steeds vrijstaat het bewijs aan te bieden van de feiten die zij ten hunnen voordele aanhalen, en dan de getuigen onder ede te laten aanhoren betreffende de feiten die de rechter als pertinent heeft aanvaard;

Dat in casu de schriftelijke verklaringen vooraf waren opgesteld, daar zij niet door de ondertekenaars geschreven zijn en klaarblijkelijk aan IJsebaert en De Backer werden voorgelegd door de opsteller, die wel niemand anders zal zijn dan de appellant;

Overwegende dat, wat het principe betreft, de rechtspraak ongeveer eensgezind heeft aangenomen dat de zieke werknemer de verplichting heeft een geneeskundig getuigschrift af te leveren vanaf het begin zijner werkonbekwaamheid, behalve indien de werkgever dit stilzwijgend verzaakt door genoeg te nemen met de verklaring van de werknemer of van iemand die in zijn naam optreedt, dat de werkgever die ondanks het geleverde certificaat de ziekte wil betwisten, recht heeft een geneesheer aan te stellen of te laten aanstellen door de bevoegde rechter ten einde de werkelijkheid der ziekte na te gaan, zodat de rechter wordt ingelicht over de werkelijke toestand;

Overwegende dat de werkgever die van zijn rechten desaanvaande geen gebruik maakt, hetzij door de verklaring van de werknemer dat hij ziek is zonder protest aan te nemen, hetzij omdat hij nalaat een onderzoek aan te bieden of aan te vragen nopens de werkelijkheid der ziekte, de gevolgen van zijne houding moet dragen, indien hij niet meer bij machte is een voldoende bewijs van het beweerd gepleegde bedrog te leveren;

Overwegende dat in casu dit bewijs niet is geleverd en dat het dus ten onrechte is dat geïntimeerde zonder vooropzeg werd doorgezonden, wanneer hij zich opnieuw aanbood om het werk te hernemen;

Overwegende dat het bedrag van de vergoeding van wegzending geraamd op 1.260 frank, door appellant niet werd betwist;

Om deze redenen,

Het Arbeidsgerechthof te Brussel, Kamer voor Werklieden;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Alle verdere besluiten van de hand wijzende;

Bevestigt het bestreden vonnis en veroordeelt appellant tot de kosten van het beroep.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP DER PROVINCIE ANTWERPEN EN LIMBURG

Kamer voor Bedienden. — 18 Juli 1948.

Voorzitter : M. Van Oekel.

Pleiters : Mrs Jespers en Van der Plancken.

Arbeidsovereenkomst met ongeoorloofde oorzaak. — Werkgever werkzaam voor de bezetter.

De arbeidsovereenkomst door een arbeider aangegaan met een werkgever, van wien hem bekend was, dat hij voor de bezetter werkzaam was, terwijl hij — de arbeider — ook wist dat hij ter uitvoering van het dienstcontract dienstengevolge in dienst van de werkgever ten behoeve van de bezetter zou moeten werken, is nietig als hebbende een ongeoorloofde oorzaak (artt. 1131 en 1133 B.W.).

De arbeider kan derhalve aan die overeenkomst geen rechten ontleenen.

Denys, Js. t/ N. V. Codexinter en Dienst van het Sequester.

Aangezien de oorspronkelijke vordering strekt tot het doen veroordelen van de verweerders, huidige beroepenen, tot het betalen van drie maanden wedde ten titel van schadevergoeding omdat de aanlegger, thans beroeper, na, voor tewerkstelling in Duitsland te zijn opgevorderd geworden, zijn werk hij de beroepenen *Codexinter* niet heeft mogen hernemen;

Aangezien het vonnis a quo deze vordering als ongegrond heeft aangenomen;

Aangezien beroeper besluit tot de hervorming van dit vonnis en toekenning zijner oorspronkelijke vordering, terwijl de beroepenen besluiten tot de bekrachtiging van hetzelfde vonnis;

Aangezien uit de omstandigheden der zaak en de verklaringen en bekentenissen van de beroeper Denys blijkt, dat de streek waar hij in Duitsland verbleef op 8 April 1945 is bevrijd geworden; dat, in Mei daaropvolgend, een eerste regelmatig en officieel ingericht convooi van Belgische gedeporteerde burgers van daaruit naar België is vertrokken, beroeper verklarende niet in de mogelijkheid geweest te zijn met dat eerste convooi te kunnen afkomen en zijn echtgenote, een vreemdelinge die hij in Duitsland had gekend, dan een kindje verwachtte;

Dat, met een later convooi, dat beroeper het tweede noemt en dat op 23 Juni blijkt te zijn ingericht geworden, beroeper ten slotte mee naar België is overgekomen;

Dat hij, de 4 Augustus 1945, zich bij de Dienst van het Sekwester, de onder-sekwester gestelde firma *Codexinter* bij wie hij werkzaam was geweest behorende als vijandelijk bezit, heeft aangeboden, vragen er zijn vroegere diensten te mogen hernemen, wat hem is geweigerd geworden;

Aangezien de firma *Codexinter* bij weten van beroeper voor de Duitse vijandelijke belangen in België werkt en dat de beroeper, door zich door een dienstcontract met deze firma te verbinden dan aan die werkzaamheid heeft meegewerkt;

Dat de rechtsoorzaak van dit kontrakt dus als

onzedelijk en tegen de openbare orde moet aangezien worden en geen bron van rechten voor de beroepene kan worden, waarop hij zich vóór de Rechtbanken zou kunnen beroepen;

Aangezien daarenboven beroeper allermintst ruim een maand na zijn terugkomst heeft laten verlopen zonder zich voor werkhermeneing aan te bieden:

Aangezien dienvolgens het vonnis a quo terecht de vordering van de beroeper als ongegrond heeft afgewezen;

Om deze redenen :

De Werkrechtersraad van Beroep, Kamer voor Bedienden, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in de vorm en ontvankelijk en daarover recht doende ten gronde, verklaart het ongegrond, bekrachtigt bestreden vonnis en veroordeelt de beroeper in de kosten.

BALIELEVEN

VLAAMSE CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN.

Op Zaterdag 26 Februari l.l. had de Vlaamse Conferentie der Balie van Antwerpen een openbare voordracht ingericht in de Assisenzaal van het Gerechtshof, waar als spreker optrad de Heer Dr Goris (Mar-nix Gysen).

Een talrijk publiek vulde de grote zaal en veel hoogwaardigheidsbekleders en magistraten waren aanwezig.

De Voorzitter der Conferentie, Mr Fimmers, leidde de spreker in en wees op de veelzijdigheid van de activiteit van Dr Goris, die zich bijzondere verdiensten heeft verworven als historicus, als dichter, als kunst-citicus, als prozaïst en als vertegenwoordiger van ons land in het cultureel leven der Verenigde Staten.

Spreker wist zijn gehoor onafgebroken te boeien bij de uiteenzetting van zijn ontwerp « Het geestelijk klimaat van de Verenigde Staten ».

In Europa wordt veelal het Amerikaans cultureel leven verkeerdelijk opgevat. Men moet teruggaan tot de componenten waaruit de Amerikaanse gemeenschap is ontstaan om een klaar inzicht te hebben in de hedendaagse culturele fenomenen van dit land.

Gegroeid enerzijds uit de puriteinse kolonisten met hun strenge en weinig menselijke moraal, en van de andere kant uit de pioniers die leefden in een sfeer van volstrekte ongebondenheid vertoont de Amerikaanse cultuur thans nog de gevolgen van deze dubbele en tegenstrijdige oorsprong.

Spreker gaf dan een reeks typische voorbeelden om de hedendaagse geestesgesteldheid van het Amerikaanse volk te illustreren.

Zijn uiteenzetting, die met gespannen aandacht werd gevolgd, behaalde een uitbundige bijval.

Een dankwoord van de Voorzitter der Conferentie besloot deze zo welgelukte vergadering.

TIJDSCHRIFTEN

Nederlands Juristenblad. — Afl. 9 van 26 Februari 1949.

Mr. Van der Zanden, Kan een staat de verplichte rechtsmacht van het Internationale Gerechtshof wel tot wederopzegging aanvaarden? — Mr. K. Groen, Noodwet-Indonesië en staatsnoodrecht. — Mr. C.W. Dubbink, Nationaliteitsverwikkelingen bij huwelijken van Nederlanders met Engelsen. — Mr. J.R. Voûté ^{pp}, Het afmaken van loslopende honden. — Mr. A. ^{lsv} Geesink, Dagvaarding en vonnis zonder naam van verdachte, m.o. Redactie. — Prof. M. J. M. ^{vi} Bemmelen, Dagvaarding van een vonnis tegen een verdachte, wiens naam onbekend is gebleven. — Prof. Mr. J. Oppenheim Mr. A. Blom, Verenigingen. — Mr. J.C. Van Sandick, Mr. Geen Dr. — J.H. Van Draanen, Verdachte wenst te schikken, m.o. Redactie.

Weekblad voor privaatrecht notarisambt en registratie.

— Nr. 4075 van 26 Februari 1949.

Mr. A.J.J.C. Begheyn, Het begrip schenking. — Mr. L.E.H. Rutten, De zakelijke overeenkomst. — Y.D.C. Van Duyn, De inkomstenbelasting en de wijziging van het Kinderrecht.

Journal des Tribunaux. — Nr. 3800 van 27 Februari 1949.

Charles van Reepingen, Le XXVme anniseraire de la mort d'Edmond Picard. — Carton de Wiart, Souvenir d'Edmond Picard. — Charles Gheude, L'homme de la libre Académie.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"